

РЕШЕНИЕ

№ 209

гр. Варна, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Марин Г. Маринов

Членове: Мария К. Терзийска
Елина Пл. Карагъзова

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско дело № 20223100502652 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба вх. № при ВРС 50132/21.07.2022 г. на Р. П. К., чрез процесуален представител адв. К. против Решение № 2226/06.07.2022 г. по гр.д. № 18112/2021 г. по описа на същия съд, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателката против Ц. И. И. иск с правно основание чл. 422 ал.1 от ГПК вр. чл. 531 от ТЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 7100 лева по запис на заповед, издаден на 28.12.2020 г., за която сума е отказано издаване заповед за изпълнение на парично задължение по чл 417 от ГПК в производството по ч.гр.д. № 16036/2021 г. по описа на РС Варна.

Според жалбоподателя решението следва да бъде отменено поради неправилно приложен материален закон в резултат на неточна оценка на доказателствата по делото. Счита, че след като искът се признава от ответника, включително предоставянето на сумата в заем, отсъства пречка за постановяване на решение при признание на иска. Настоява се, че ищцата не се позовава единствено на процесния запис на заповед, а и на представения договор за заем като доказателство за наличието на каузално правоотношение, чието изпълнение ценната книга обезпечава. Моли за уважаване на претенцията. Претендира разноски за две инстанции.

От въззиваемата страна не е постъпил отговор по жалбата.

Страните не се явяват, не се представляват в съдебно заседание, редовно призовани. Въззивникът, чрез процесуален представител в писмена молба поддържа жалбата и искането по същество.

Съдът, като приема, че е сезиран с редовна и допустима за разглеждане

въззивна жалба, депозирана от лице, легитимирано чрез правен интерес от обжалване, след съвкупен анализ на доказателствения материал по делото приема за установено от **фактическа и правна страна**:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което в рамките на ограничения въззив настоящата инстанция се произнася по приложението на императивни правни норми и доводите в жалбата.

В исковата молба законната лихва върху главницата от 7100 лева е заявена с начален момент датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК, но съдът е докладвал по-късна начална дата, тази на подаване на исковата молба. По доклада не е постъпило възражение, респективно така е постановено и в диспозитива на решението. При отсъствие на отправено искане по чл. 250 от ГПК и съответно произнасяне на съда, настоящата инстанция се ограничава до произнасяне по периода на законната лихва, предмет на решението на ВРС.

Заявена е осъдителна претенция по реда на чл. 422 ал.1 т.3 от ГПК вр. чл. 531 от ТЗ, тъй като в развитото се заповедно производство по ч.гр.д .№ 16036/2021 г. по описа на ВРС е отхвърлено заявлението на Р. К. за издаване заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК против Ц. И. за суми, дължими по запис на заповед.

В исковата молба ищцата К. сочи, че ответникът И. е издател по запис на заповед от дата 28.12.2020 г. за сумата от 7100 лева с падеж на задължението 01.04.2021 г. Твърди, че менителничният ефект обезпечава изпълнение на идентично по размер задължение, произтичащо от сключен между страните договор за заем от 28.12.2020 г.

В отговор по реда на чл. 131 от ГПК, ответникът отправя изявление за признаване изцяло на иска по основание и размер. Потвърждава, че към датата на падежа не е разполагал със средства за връщане на заетите от ищцата.

При установеното въззивният съд намира следното:

Ценната книга е редовна от външна страна. Съдържа всички задължителни реквизити по чл. 535 от ТЗ, а именно наименованието «запис на заповед» в текста на документа, безусловно обещание да се заплати сумата от 7100 лева, падежа, определен на конкретна дата – 01.04.2021 г., място на плащане и лицето, на което следва да се плати, място на издаване – гр. Варна, дата на издаване 28.12.2020 г. и три имена и подпис на издателя.

Падежът на ценната книга е недвусмислено определен като такъв на конкретна дата – 01.04.2021 г. Отразеното в горния ляв ъгъл на ценната книга «платим на предявяване» следва да се тълкува в контекста на чл. 491 от ТЗ, съгласно който текст от закона менителница, платима на определен ден, трябва да се **предяви за плащане** в посочените там срокове /на падежа или в един от двата следващи работни дни/. Т.е. дефинирането на падежа на определен ден не изключва акта на предявяване за плащане.

В контекста на изложеното записът на заповед не е нищожен на осн. чл. 486 ал.2 вр. чл. 537 от ТЗ.

Вземането се признава по основание и размер, включително следва да се настоя, че ответникът не отрича и валидността на каузалното правоотношение между страните.

Поради горното и заявената осъдителна претенция е основателна и

следва да бъде уважена като законна лихва се присъжда от датата на депозиране на исковата молба.

Решението като постановено при неправилно приложен материален закон ще бъде отменено.

Разноски се следват на ищеца по представения списък и в посочения там размер, при представени доказателства за извършените разходи.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 2226/06.07.2022 г. по гр.д. № 18112/2021 г. по описа на същия съд, с което е отхвърлен предявеният от Р. П. К. против Ц. И. И. иск с правно основание чл. 422 ал.1 от ГПК вр. чл. 531 от ТЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 7100 лева по запис на заповед, издаден на 28.12.2020 г., за която сума е отказано издаване заповед за изпълнение на парично задължение по чл 417 от ГПК в производството по ч.гр.д. № 16036/2021 г. по описа на РС Варна.

ОСЪЖДА Ц. И. И., ЕГН *****, с. Долище, общ. Аксаково, обл. Варна да заплати на Р. П. К., ЕГН *****, с. Долище, общ. Аксаково, обл. Варна сумата от **7100 /седем хиляди сто/ лева** по запис на заповед, издаден на 28.12.2020 г., с падеж 01.04.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба 12.12.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 531 от ТЗ, сумата от **426 /четиристотин двадесет и шест/ лева** държавна такса в производствата пред ВРС и ВОС и сумата от **1140 /хиляда сто и четиридесет/ лева** адвокатско възнаграждение за две инстанции, на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване по аргумент на чл. 280 ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____